

Antrean Hannilan kylään saavuttuamme Timo esittelikin muille matkalaisille isänsä kotitaloa, josta oli sodan aikana jouduttu evakkoon lähtemään. Talo oli itse asiassa oikein hyvässä kunnossa sillä siinä asui venäläisperhe, joka näytti pitäneen talosta hyvää huolta. Koska perhe ei sattunut olemaan kotona juuri vierailumme aikana, joutui Timo jättämään tuliaisiksi tuomansa kahvipaketin portin pieleen. Pihalla ollut valppaan oloinen susikoira esti viemästä kahvipakettia sen lähemmäksi taloa. Oikein sydäntä lämmittävä, kun Timo soitti isälleen **Veikko Mykrälle** ”oman kotitalon” edustalta. Veikko olisi varmaan itsekin mielellään tullut matkalle mukaan, mutta pojan puhelu entiseltä kotiseudulta tuntui varmasti myös hyvältä.

Hannilan kylään tutustuminen oli muutenkin varsin mielenkiintoinen kokemus. Jo suomalaisten aikana tuiki tärkeä rautatie ja oma juna-asema näyttivät edelleen oleva kylän keskeisiä paikkoja. Valittavasti radan ympärillä olevat talot eivät yleisesti ottaen olleet kovinkaan hyvässä kunnossa. Toisaalta kylän tekee hyvin idylliseksi polveilevat maisemat ja lukuisat karjalaisten aikoinaan rakentamat kaunispiirteiset talot. Kurjuus ja varojen vähyys näkyi kuitenkin selvästi ympäristön huonossa kunnossa. Tietkin olivat sellaisessa kunnossa, että sateisella ilmalla bussilla liikuminen olisi ollut miltei mahdotonta. Onneksi ilman halitjat olivat menomatalla puolellamme.

Matka kohti Hiitolaa jatkui Antrean kirkonkylän kautta. Antrean vanhalla kirkonmäellä pidettiin lyhyt muistotilaisuus, jonka yhteydessä sytytettiin kynttilä Antreassa asuneiden esi-isien muistolle. Kirkonmäen muurin vierestä löytyi mainio paikka lounastauolle. Antreasta matka jatkui Käkisalmeen, jossa pidettiin kahvitauko vanhan linnoituksen lähellä olleella vehreällä puistoalueella. Käkisalmeen ei tämän matkan aikana sen enempää ehditty tutustumaan, sillä matka oli pitkä ja kaikkia kiinnostusti jo päästä perille Hiitolaan.

Kuva: Timo Mykrä

Käkisalmen (Priozersk) vanha linna, jonka rakensivat karjalaiset 1200-luvun lopulla

Kuva: Timo Mykrä

Hiitolan asemakylä on nyk. Hiitolan alueen keskus. Ent. kirkonkylä oli neuvostoaikana sotilaskohde (Kulikovo)

Loppumatka Hiitolaan sujuikin lähes kommelluksitta. Nimittäin vasta aivan viime metreillä matkaan tuli hieman viivytystä. Saavuttaessa Hiitolan asemakylään ylitetään rautatie vanhan meijerin kohdalta. Tultaessa radan ylityspaikalle ei junia näkynyt missään eikä puomi ollut alhaalla, mutta varoitusvalo oli punainen. Toiseen suuntaan rataa ei meijerin rakennuksen ohi juurikaan nähnyt, joten ei auttanut muuta kuin odotella. Noin 10 minuutin odottelun jälkeen kuski lähti varovasti kokeilemaan ylitystä, mutta juuri silloin juna sitten tulikin. No onneksi ei käynyt kuinkaan ja muutaman minuutin päästä tästä valokin vaihtui vihreäksi ja pääsimme lopulta radan yli ja majapaikkaamme Kurosen talolle.

Menomatka oli varsin väsyttävä, sillä ensimmäisenä iltana majapaikassamme uni tuli silmään kuin taikaiskusta. Hyvin nukutun yön jälkeen ryhmä olikin valmiina matkalle kohti Kurkijokea, Elisenvaaraa ja Kilpolan saarta. Aamun valjetessa olimme tarkkailleet sääoloja, jotka enteilivät sateista päivää ja niinpä päätimme tehdä retken, joka olisi mahdollista tehdä pääasiassa bussilla. Sadetta ei sitten koko päivänä tullutkaan, mutta onneksi sadetta ei näkynyt myöskään seuraavana päivänä, jolloin puolestaan jalkauduimme maastoon ja olimme lähes koko päivän ulkoilmassa.